

BIBLIOTEKA
Instytutu
Bałtyckiego
w Gdyni

~~P 4429 II~~

p

OSPOLITA POLSKA

G Ł Ó W N Y U R Z Ą D P O M I A R Ó W K R A J U

POWSZECHNE PRZEPISY O POMIARACH KRAJU

DZIAŁ B – POMIARY SZCZEGÓŁOWE

INSTRUKCJA B – 1

ZASADY OGÓLNE I PRZEPISY PORZĄDKOWE

Wydanie pierwsze

WARSZAWA 1948 R.

1403208

al

RZECZPOSPOLITA POLSKA
GŁÓWNY URZĄD POMIARÓW KRAJU

POWSZECHNE PRZEPISY O POMIARACH KRAJU

DZIAŁ B – POMIARY SZCZEGÓŁOWE

INSTRUKCJA B-1

ZASADY OGÓLNE I PRZEPISY PORZĄDKOWE

Wydanie pierwsze

WARSZAWA 1948 R.

Nie pożyczaj się do domu

Obwieszczenie
Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju
z dnia 21 września 1948 r.

o wydaniu "Instrukcji I - Zasady ogólne i przepisy porządkowe"
z Działu B - Powszechnych przepisów o pomiarach Kraju.

Na podstawie § 3 mego zarządzenia z dnia 1 lipca 1948 r. w sprawie stosowania Powszechnych przepisów o pomiarach kraju /Monitor Polski Nr.A-63, poz.445/ podaje się do wiadomości, że wydana została przez Główny Urząd Pomiarów Kraju następująca instrukcja z Działu B wyżej wymienionych przepisów:

"Instrukcja I - Zasady ogólne i przepisy porządkowe".
Stosowanie wydanej Instrukcji obowiązuje w terminie przewidzianym § 4 wyżej powołanego zarządzenia.

P R E Z E S

Prof.inż.Jan Piotrowski

D 433/20/09

141-

INSTRUKCJA B-I

Spis treści rozdziałów.

		S t r o n a	
		od	do
Rozdział	I. Postanowienia ogólne	1	4
"	II. Osnowy geodezyjne	4	7
"	III. Mapy	7	8
"	IV. Miary, układy, narzędzia	8	10
"	V. Przepisy porządkowe	10	11
"	VI. Operaty pomiarowe	11	12

Załącznik do Obwieszczenia Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 12.X.1948 r./Monitor Polski Nr.A-74 poz.653/.

POWSZECHNE PRZEPISY O POMIARACH KRAJU

Dział B - Pomiarы Szczegółowe

Instrukcja I - Zasady ogólne i przepisy porządkowe.

R o z d z i a ł I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Przepisy Działu B - Pomiarы Szczegółowe składają się z następujących instrukcji:

- I - Zasady ogólne i przepisy porządkowe.
- II - Triangulacja szczegółowa.
- III - Poligonizacja techniczna.
- IV [±] Pomiarы sytuacyjne.
- V - Sporządzanie pierworysów map i dokumentów pomiarowych.
- VI - Niwelacja techniczna.
- VII - Pomiar wysokościowy rzeźby terenu.
- VIII - Założenie katastru gruntowego i budynkowego.
- IX - Pomiarы uzupełniające.
- X - Prowadzenie katastru gruntowego i budynkowego.

§ 2.

Pomiarы szczegółowe obejmują swym zakresem następujące prace:

- 1/ założenie i pomiar nawiązanej lub niezależnej osnowy geodezyjnej /podkładu/, którą stanowią:
 - a) triangulacja szczegółowa - w sieciach nawiązanych III-go i IV-go rzędu,
 - b) poligonizacja ścisła /precyzyjna/ zastępująca triangulację szczegółową, zwłaszcza na obszarach leśnych,
 - c) poligonizacja techniczna,
 - d) niwelacja techniczna,

- 2/ założenie i pomiar nawiązanej osnowy pomiarowej, którą stanowią:
 - a) ciągi sytuacyjne,
 - b) linie pomiarowe,
 - c) ciągi wysokościowe,lub niezależnej osnowy pomiarowej, którą stanowią:
 - a) związki liniowe,
 - b) ciągi wysokościowe,
- 3/ pomiar sytuacyjny szczegółów terenu,
- 4/ pomiar wysokościowy rzeźby terenu,
- 5/ sporządzenie: pierworysów map, obliczenia powierzchni oraz dokumentów pomiarowych.

§ 3.

Stosowanie przy pomiarach szczegółowych innych metod i sposobów aniżeli to przewidują przepisy instrukcji wymienionych w § 1 jest dopuszczalne, pod warunkiem zachowania dokładności przewidzianych tymi przepisami. W tych przypadkach obowiązuje wykonawcę załączenie do operatu opisu odmiennych metod i sposobów zastosowanych w wykonanych pomiarach.

§ 4.

Przez użyte w przepisach poszczególnych instrukcji wyrażenie:

- a) władza miernicza - należy rozumieć władzę administracji ogólnej działającą jako władza miernicza,
- b) urząd mierniczy - należy rozumieć organa fachowe władz mierniczych powołane rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 maja 1945 roku o organizacji i zakresie działania organów podległych Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju /Dz.U.Nr.20 poz.112/.

§ 5.

1. Poszczególne tereny położone na całym obszarze kraju, zalicza się do jednej z niżej wymienionych kategorii:
 - A - tereny miast wydzielonych z wojewódzkich związków samorządowych oraz tych miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, które będą umieszczone w wykazach sporządzonych i urzędowo ogłoszonych przez Główny Urząd Pomiarów Kraju,
 - B - tereny pozostałych miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz tereny uzdrowisk uznanych za posiadające charakter użyteczności publicznej,
 - C - tereny miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz tereny osiedli o charakterze miejskim, podmiejskim lub letniskowym,

D - tereny osiedli wiejskich i tereny rolne oraz tereny położone na obszarach lasów, jednak nieobjęte gospodarką leśną /drogi, wody, enklawy rolne i t.p./,

E - tereny specjalne.

2. Na terenach zaliczonych do jednej z kategorii wymienionej w ust.1 należy stosować przy pomiarach szczegółów takie metody i sposoby, a ponadto uzyskiwać takie dokładności, jak to wynika z przepisów odnośnych instrukcji.
3. Wojewódzki urząd mierniczy, w przypadkach uzasadnionych, może zaliczyć do kategorii innej części mierzonych terenów, które należą do jednej z kategorii wymienionych w ust.1, w zależności od tego jakie dokładności pomiarów lub jakie metody i sposoby będą właściwe według oceny urzędu, dla danej części terenu objętego pomiarem.
4. Metody i dokładności pomiaru dla terenów kategorii E określa każdorazowo właściwy urząd mierniczy o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 6.

1. Każdy pomiar szczegółowy należy nawiązać do istniejących stałych punktów pomiarowych położonych na mierzonym terenie lub w jego pobliżu /rozdz.II/.
2. Jeżeli koszt nawiązania do stałych punktów pomiarowych położonych w pobliżu mierzonego terenu, przekracza 20% kosztu projektowanych na mierzonym terenie prac triangulacyjnych lub niwelacyjnych, nawiązania można zaniechać. O zaniechaniu nawiązania należy powiadomić wojewódzki urząd mierniczy, uzasadniając powyższą decyzję /§ 9/.
3. W braku stałych punktów pomiarowych na terenie objętym pomiarem lub w jego pobliżu, bądź też jeżeli zaniechano nawiązania zgodnie z przepisem ust.2, należy pomiary oprzeć na niezależnej osnowie geodezyjnej lub pomiarowej.

§ 7.

1. Rodzaj niezależnej osnowy /§ 2 pkt.1 i pkt.2/ dla pomiarów sytuacyjnych podaje poniższa tabela.

Rodzaj osnowy	Teren Kategorii		
	B	C	D
	mierzona powierzchnia terenu w ha		
związek liniowy do	2	5	10
poligonizacja techniczna do	200	500	2000
triangulacja szczegółowa lub zastępująca ją poligon.ponad	200	500	2000

2. Pomiar terenów kategorii A należy w każdym przypadku opierać na poligonizacji technicznej nawiązanej do triangulacji.

§ 8.

Jeżeli teren objęty pomiarem graniczy z terenem, na którym uprzednio była założona i pomierzona niezależna osnowa geodezyjna lub pomiarowa to należy do nowozakładanej osnowy włączyć istniejące na wspólnej granicy tych terenów stałe punkty pomiarowe.

§ 9.

1. O sposobie nawiązania pomiarów /§§ 6 i 8/ informują najpóźniej przy wydawaniu danych do nawiązania:
 - 1) w przypadku zakładania sieci triangulacyjnej - wojewódzkie urzędy miernicze,
 - 2) w przypadku zakładania sieci poligonowej - powiatowe urzędy miernicze.
2. Wojewódzkie urzędy miernicze orzekają o konieczności nawiązania lub jego zaniechaniu gdy koszt tego nawiązania przekracza 20% kosztu prac triangulacyjnych lub niwelacyjnych /§ 6 ust.2/.

R o z d z i a ł II.

Osnowy geodezyjne.

§ 10.

1. Pomiar terenów kategorii A należy oprzeć na punktach triangulacji głównej, przyczym:
 - 1) jeżeli błąd względny boków nawiązania jest mniejszy od 1:200.000 to wówczas punkty triangulacji głównej będą podstawą do zagęszczenia punktów triangulacyjnych niższych rzędów do ilości wymaganej przez instrukcję,
 - 2) jeżeli błąd względny boków nawiązania głównej sieci triangulacyjnej okaże się większy od 1:200.000, to wówczas należy założyć nową sieć triangulacyjną, która będzie rozwinięciem i uzupełnieniem sieci głównej z dodatkowym warunkiem własnej podstawy /bazy/, a to celem niezależnego wyrównania. Związanie nowej sieci z punktami sieci głównej dokonuje się w tych przypadkach przez przeniesienie współrzędnych i kąta kierunkowego.
2. Jeżeli na mierzonym terenie kategorii A, ani w jego pobliżu nie ma punktów triangulacji głównej, należy wówczas założyć niezależną sieć triangulacyjną z własną podstawą. Ponadto należy wyznaczyć azymut geograficzny dla jednego z boków oraz współrzędne geograficzne jednego z punktów sieci.
3. Spostrzeżenia i wyrównanie sieci niezależnej na terenach kategorii A należy wykonywać metodami przepisanyymi dla głównej sieci triangulacyjnej z przewidzianą dla niej dokładnością.

§ 11.

1. Pomiar terenów kategorii B należy oprzeć na punktach triangulacji głównej, przyczym:
 - 1) jeżeli błąd względny boków nawiązania jest mniejszy od 1:100.000, to można na punktach triangulacji głównej oprzeć wyznaczenie zakładanych punktów niższych rzędów,
 - 2) jeżeli błąd względny boków nawiązania okaże się większy od 1:100.000, należy postąpić jak przewidziano w § 10 ust. 1 pkt.2.
2. Jeżeli na mierzonym terenie kategorii B nie ma punktów sieci głównej:
 - 1) lecz znajdują się one w pobliżu to należy postąpić według przepisu § 10 ust.1 pkt.2 mając na uwadze postanowienia § 6 ust.2.
 - 2) jak również nie ma takich punktów w jego pobliżu, to należy założyć niezależną sieć triangulacyjną z własną podstawą, względnie niezależną sieć poligonową, w myśl postanowień § 7 ust.1. Ponadto należy wyznaczyć azymut geograficzny dla jednego z boków sieci.
3. Spostrzeżenia i wyrównanie sieci niezależnej na terenach kategorii B należy wykonywać metodami, przepisnymi dla głównej sieci triangulacyjnej II rzędu, z przewidzianą dla tego rzędu dokładnością.

§ 12.

1. Pomiar terenów kategorii C należy oprzeć na punktach triangulacji głównej lub szczegółowej III rzędu, znajdujących się na mierzonym terenie, zagęszczając sieć według wymagań instrukcji.
2. Jeżeli na mierzonym terenie kategorii C nie ma punktów triangulacyjnych:
 - 1) lecz są one w pobliżu, należy postąpić w myśl postanowień § 10 ust.1 pkt.2,
 - 2) jak również nie ma takich punktów w jego pobliżu, należy postąpić w myśl postanowień § 11 ust.2 pkt.2.
3. Spostrzeżenia i wyrównanie niezależnej sieci triangulacyjnej na terenach kategorii C należy wykonać metodami, przepisnymi dla triangulacji szczegółowej i z dokładnością dla niej przewidzianą.

§ 13.

1. Pomiar terenów kategorii D należy oprzeć na:
 - 1) punktach triangulacji głównej lub szczegółowej, jeżeli takie punkty znajdują się na mierzonym terenie,
 - 2) punktach nowo-założonej niezależnej sieci triangulacyjnej jeżeli na mierzonym terenie nie ma punktów triangulacji głównej lub szczegółowej, lub tylko na punktach niezależnej sie-

ci poligonizacji technicznej, zależnie od wielkości mierzonego terenu, w myśl postanowień § 7 ust.1.

2. Dla niezależnej sieci triangulacyjnej na terenach kategorii D obowiązują postanowienia § 11 ust.2 pkt.2 z tym, że dokładność spostrzeżeń ma odpowiadać dokładności triangulacji IV rzędu. Dla niezależnej sieci poligonowej wystarczającą będzie orientacja według południka magnetycznego.

§ 14.

Triangulację szczegółową na mierzonym terenie można zastąpić poligonizacją ścisłą, o czym orzeka Główny Urząd Pomiarów Kraju.

§ 15

Rozwinięciem sieci triangulacyjnej są sieci poligonizacji technicznej. Na terenach kategorii A zakłada się poligonizację I klasy, na terenach kategorii B - II klasy, na terenach kategorii C - III klasy i na terenach kategorii D - IV klasy.

§ 16.

1. Osnową geodezyjną pomiarów wysokościowych jest:
na terenach kategorii A - niwelacja ścisła I klasy
" " B - " " II "
" " C - " techniczna I klasy
" " D - " " II "
2. Sieć niwelacji ścisłej na terenach kategorii A i B można w miarę potrzeby uzupełniać ciągami niwelacji technicznej.
3. Sieć niwelacyjną należy nawiązać do istniejących na mierzonym terenie lub w jego pobliżu znaków wysokości z zachowaniem postanowień § 6 ust.2.
4. W przypadku gdy ani na mierzonym terenie ani w jego pobliżu nie ma znaków wysokości należy obrać tymczasowy poziom odniesienia, posługując się danymi wysokościowymi zaczerpniętymi z mapy topograficznej.

§ 17.

1. Projekty wykonawcze oraz zmiany w tych projektach zatwierdza, dla:
 - 1) sieci triangulacji zależnej - Główny Urząd Pomiarów Kraju,
 - 2) sieci triangulacji niezależnych oraz sieci niwelacyjnych - miejscowo właściwy wojewódzki urząd mierniczy.
2. O ile w ciągu 30 dni od daty złożenia projektu lub w ciągu 15 dni od daty złożenia jego zmiany urząd powołany do zatwierdzenia nie wyda zarządzenia wymagającego wprowadzenia poprawek, projekt uważa się za zatwierdzony.

3. Projekty sieci poligonizacji technicznej zatwierdzeniu nie podlegają.
4. Bliższe wskazówki o sposobach nawiązania triangulacji szczegó - łowej do triangulacji głównej, podane są w Instrukcji II-ej, a o nawiązaniu poligonizacji do triangulacji - w Instrukcji III-ej.

§ 18.

Stałe punkty pomiarowe /triangulacyjne, poligonowe, niwelacyjne/ służą jako oparcie dla nowego i uzupełniającego pomiaru szcze - gółów; oprócz tego służą one jako punkty nawiązania przy wnosze - niu na teren wszelkich projektów po przepracowaniu geodezyjnym, dlatego trwałość ich ma wielkie znaczenie, gdyż od nich zależna jest przydatność do dalszego użytku operatów pomiarowych i map. Z tego względu na należyte utrwalenie tych punktów należy zwró - cić szczególną uwagę, przestrzegając ściśle odpowiednie przepi - sy instrukcji.

§ 19.

Jeżeli dla wykonania pomiarów uzupełniających lub dla wniesie - nia na teren projektów zachodzi potrzeba założenia nowych pun - któw stałych, prace pomiarowe rozpocząć można dopiero po utrwa - leniu tych punktów.

R o z d z i a ł III.

Mapy.

§ 20.

Mapa rysowana bezpośrednio na podstawie danych, uzyskanych z pomiaru nazywa się pierworysem.

§ 21.

1. Mapy i dowody pisemne można powielać w całości lub w częściach sposobem przerysowywania ręcznego /przerysowywanie na materiał przezroczysty, przekłuwanie/, przepisywania ręcznego lub maszy - nowego /na maszynie do pisania/, albo sposobem kopiowania me - chanicznego /światłokopie, fotografie, druk/.
2. Mapa przerysowywana w całości nazywa się odrysem. Mapa przery - sowywana tylko w części nazywa się wrysem. Mapa przerysowana i zawierająca tylko niektóre elementy rysunku w całości lub w części nazywa się wyciągiem. Dowód pisemny przepisany w całoś - ci nazywa się odpisem. Dowód pisemny przepisany w części nazy - wa się wypisem. Kopia mapy lub dowodu pisemnego sporządzona sposobem mechanicznym nazywa się odbitką.

§ 22.

1. Odrys, odpis lub odbitka jest równoważna oryginałowi jedynie wówczas gdy jest poświadczona za zgodność z oryginałem.

2. Wyrys, wyciąg lub wypis ma moc dowodu wierzytelnego jedynie wówczas gdy jest zaopatrzony w powołanie się na dowód, z którego został sporządzony oraz jest poświadczony za zgodność z tą częścią oryginału, której treść zawiera.
3. Poświadczenia dokonuje urząd lub osoba do tego uprawniona przez umieszczenie odpowiedniego napisu, własnoręcznego podpisu oraz przyłożenie urzędowej pieczęci.

§ 23.

1. Ustala się następujące skale pierworysów i map:

1	:	10.000
1	:	5.000
1	:	2.000
1	:	1.000
1	:	500
1	:	200
1	:	100

2. Wybór skali uzależniony jest od potrzeb, dla których jest wykonywany pierworys lub mapa. Tak np. tereny kategorii A i B wymagają z reguły większych skal, jak 1:200, 1:500, 1:1.000, tereny kategorii C - skal średnich - 1:1.000, 1:2.000, tereny kategorii D - skal małych - 1:2.000, 1:5.000, natomiast skala 1:10.000 będzie używana dla map przeglądowych. Skalę 1:100 używa się w przypadkach specjalnych gdy wymagane jest bardzo dokładne przedstawienie sytuacji drobnych szczegółów.
3. Niezależnie od tego w jakiej skali sporządzono mapę dla każdego terenu, którego pomiar oparto na podstawie geodezyjnej, lub pomiarowej w układzie przyjętym do odwzorowania mapy gospodarczej, należy sporządzić ponadto mapę w skali 1:5.000, według przepisów o sporządzaniu mapy gospodarczej.

R o z d z i a ł IV.

Miary, układy, narzędzia.

§ 24.

Miary liniowe należy wyrażać w metrach /m/ i ich częściach dziesiętnych; miary powierzchni w hektarach /ha/ i metrach kwadratowych /m²/; miary kątowe mogą być wyrażane w stopniach /°/ stanowiących 1/360 okręgu koła, minutach /'/ i sekundach /"/ lub w gradach /g/, 1/400-na okręgu koła i ich częściach dziesiętnych.

§ 25.

1. Powierzchnią odniesienia, przyjętą dla prac geodezyjnych jest elipsoida Bessela, z miejscem przyłożenia do geoidy w punkcie I rzędu triangulacji głównej "Borowa Góra".
2. Współrzędne oblicza się w odwzorowaniu południkowym wiernokątnym, w układach trzystopniowych, przy współczynniku $m_0 = 1$ -

0.000065. Osiami układów są południki oddalone o wielokrotność 3° od południka Greenwich. Początkiem każdego układu jest punkt przecięcia południka osiowego z równikiem ziemskim. Odcięte wznoszą się od równika ku północy; rzędne wznoszą się z zachodu na wschód. Współrzędne ostateczne oblicza się ze współrzędnych wyliczonych, według następujących wzorów:

$$Y = 1/3s \cdot 10^6 + 5 \cdot 10^5 + y_0$$

$$X = x_0$$

gdzie; Y, X - współrzędne ostateczne

s - długość geograficzna południka osiowego danego układu

y_0, x_0 - współrzędne wyliczone.

3. Dla pomiarów, opartych na niezależnych osnovach geodezyjnych lub pomiarowych należy przyjąć miejscowe układy współrzędnych prostokątnych płaskich, tak dobrane aby w miarę możliwości uniknąć ujemnych wartości. W tych układach odcięte powinny wznosić się w kierunku północnym, rzędne - w kierunku wschodnim.

§ 26.

Azymuty i kąty kierunkowe liczy się w kierunku ruchu wskazówek zegara, od północy przez wschód, południe, zachód.

§ 27.

Do czasu ustalenia, dla obszarów Polski, zera poziomu odmierzenia pomiarów wysokościowych, na podstawie notowań mareograficznych; wysokości terenu należy odnosić do poziomu morza w Amsterdamie, oznaczając go symbolem "M.A.", mając na uwadze przepisy § 16 ust.4.

§ 28.

1. Wszystkie przymiary długości należy legalizować w urzędach miar, które wydają świadectwa legalizacji. Legalizacji przymiaru należy dokonać przed użyciem nowego przymiaru do pracy a także po każdej jego naprawie, mogącej wpłynąć na zmianę długości.
2. Niezależnie od czynności legalizacyjnych przewidzianych w ust.1 należy:
 - 1) przymiary drutowe i wstęgowe sporządzone z inwaru sprawdzać /komparować/ każdorazowo przed i po wykonaniu nimi pomiaru;
 - 2) przymiary wstęgowe sporządzone ze stali sprawdzać co najmniej dwa razy do roku /na początku i przy końcu prac polowych/ przez porównanie ich z przymiarami wzorcowymi,
 - 3) przymiary drewniane sprawdzać w okresie ich używania przy każdej zmianie pogody ze słonecznej na deszczową i odwrotnie.

§ 29.

Narzędzia do pomiaru kątów oraz narzędzia do niwelacji należy sprawdzać okresowo, czy nie uległy rozregulowaniu oraz rektyfikować. Bliższe wskazówki wyjaśniające okresy i rodzaje sprawdzania znajdują się w instrukcjach szczegółowych.

R o z d z i a ł V.
Przepisy porządkowe.

§ 30.

1. Wyniki pomiaru należy notować twardym ołówkiem /twardość odpowiadająca stopniowi H lub HH/. Obliczenia można pisać ołówkiem, końcowe wyniki pisać tylko atramentem.
2. Cyfry wpisane omyłkowo przekreśla się tak, aby pozostały one czytelne i nad nimi wpisuje się cyfry właściwe. Zamazywanie, wycieranie i wyskrobywanie cyfr jest niedopuszczalne.
3. Wyniki pomiarów, które okazały się błędne lub zostały odrzucone, zakreśla się linią ukośną, tak aby pozostały czytelne. Wyniki powtórnego pomiaru wpisuje się na innym miejscu i nadaje się im oznaczenie odpowiadające oznaczeniu błędnego lub odrzuconego pomiaru z dodatkiem "bis".

§ 31.

1. Wyniki pomiarów notuje się z taką ilością miejsc dziesiętnych, jaka wynika z przepisanej dokładności odczytywania. Nie można więc pisać np. 26.40 m, jeżeli miara ma być odczytana z dokładnością do 0,1 m, zapis poprawny jest w tym wypadku 26.4 m. Miejsca dziesiętne oddziela się od miejsc jednościi przecinkiem.
2. Przy zapisywaniu miar kątowych, jeżeli ilość minut lub sekund jest mniejsza od 10, na miejscu cyfry określającej ilość dziesiątek stawia się 0. Pisze się więc np. $28^{\circ}06'08''$, 4, a nie $28^{\circ}6'8''$, 4; jeżeli kąt wyraża się tylko w minutach - na miejscu stopni pisze się 0, np. $0^{\circ}36'25''$, 6; podobnie należy postępować o ile kąt posiada wartość wyrażającą się tylko w sekundach.

§ 32.

Srednie wyprowadzone z kilku wyników, wykazuje się ilością miejsc dziesiętnych o jedno większą niż przewidziana dla poszczególnych wyników. Jeżeli średnia zawiera więcej miejsc dziesiętnych, odrzuca się je gdy wynoszą one mniej niż połowę ostatniego wykazywanego miejsca lub zaokrągla się wzwyż, gdy wynoszą więcej niż połowę ostatniego wykazywanego miejsca. Połowę zaokrągla się do najbliższej parzystej wartości wykazywanego miejsca.

§ 33.

1. Wyniki obliczeń wykazuje się z taką ilością miejsc dziesiętnych

jaką ustalają instrukcje, względnie jaka jest podana we wzorach i przykładach. Dla uzyskania pewności co do wartości ostatniego miejsca dziesiętnego, obliczenia należy wykonywać z taką ilością miejsc o jedno większą niż przepisana dla wyniku zaokrąglając w myśl § 34.

§ 34.

W obliczeniach, do których wchodzi często wartości dodatnie i ujemne, można używać sposobu uzupełnień dziesiętnych. Jeżeli końcowy wynik takiego obliczenia jest ujemny, należy obok uzupełnienia dziesiętnego podać absolutną wartość liczby ze znakiem ujemnym.

R o z d z i a ł VI.

Operaty pomiarowe.

§ 35.

1. Powstałe w wyniku dokonanych prac mierniczych materiały stanowią operat pomiarowy, który dzieli się na trzy części:
 - 1) archiwalną,
 - 2) ewidencyjną, oraz
 - 3) dokumenty miernicze.
2. Części operatu wymienione w ust.1 pkt.1 i 2 oraz dokumenty miernicze wymienione w odnośnych przepisach składa się w miejscowo właściwym urzędzie mierniczym. Pozostałe dokumenty miernicze należy przekazywać do użytku publicznego lub prywatnego z zachowaniem przepisów zarządzenia o ewidencji prac pomiarowych.
3. Skład poszczególnych części operatu pomiarowego ustalają instrukcje szczegółowe.

§ 36.

Materiały, składające się na operat pomiarowy, należy w każdej jego części ułożyć w porządku chronologicznym wykonania prac. Należy grupować razem w miarę potrzeby materiały opisowe, korespondencję, dzienniki pomiarów, szkice, obliczenia, pierworysy mapy i t.p.

§ 37.

1. Materiały w luźnych arkuszach /szkice polowe, opisy topograficzne i t.p./ należy umieszczać w tekach z klapami, zabezpieczającymi przed wypadaniem zawartości.
2. Materiały broszurowane /korespondencja, opisy, dzienniki, obliczenia i t.p./ należy oprawiać oddzielnie dla każdej części operatu w tekturowe teczki skoroszytowe lub podobne, jeżeli zawartość nie przekracza 100 kart, lub tekturową oprawę introligatorską - przy większej ilości materiałów. Jeżeli materiały zawiera-

ją więcej niż 300 kart, można oprawiać je tomami, w ten sposób aby każdy tom zawierał w miarę możliwości materiały, dotyczące określonego działu pracy.

3. Małe operaty zawierające do 20 kart, można umieszczać w tecz - kach z klapami, wszywając wnie materiały części archiwalnej i wkładając luzem materiały części ewidencyjnej.
4. Pierworysy i mapy należy umieszczać w odpowiednich kopertach z mocnego papieru. Zwijanie i składanie pierworysów lub map jest niedopuszczalne.

§ 38.

1. Teczki, okładki i koperty winny posiadać na stronie tytułowej:
 - 1) nazwę mierzonego terenu ze wskazaniem jego położenia według podziału administracyjnego,
 - 2) urząd, nazwisko, imię, stanowisko, tytuł i adres wykonawcy,
 - 3) daty rozpoczęcia i ukończenia pracy,
 - 4) w razie potrzeby - oznaczenie tomu i działu pracy, ponadto na kopertach należy wymienić ilość i rodzaj zawartych w nich materiałów.
2. Na wewnętrznych stronach teczek i okładek należy umieścić spis materiałów w nich zawartych z podaniem ilości kart. Spis ten w teczkach powinien być podpisany przez wykonawcę.
3. Karty oprawionych części operatów powinny być ponumerowane kolejno. Na ostatniej karcie każdego tomu należy umieścić formułę, podającą ilość kart w tym tomie oprawionych. Formuła ta winna być podpisana przez wykonawcę.
4. Do każdego operatu obejmującego wykonanie osnowy geodezyjnej należy dołączyć sprawozdanie techniczne z wykonania pomiaru tej osnowy.-

Nie pożycz się do domu

<p>BIBLIOTEKA UNIwersytecka Gdańsk</p>	
--	--